

[Pelle Voigt]

med den usædvanlige ordfører, som oven i købet ikke vil svare på det, der blev spurgt om, i denne omgang, men måske vil gøre det senere.

Det er ikke overkommeligt på 10 minutter at komme ind på alle sider af udenrigsministerens redegørelse. Jeg skal derfor kun komme ind på enkelte udvalgte, vigtige punkter. I den forbindelse vil jeg især pege på, at Nord-Syd-konflikten vil få en overordentlig stedmoderlig behandling. Jeg håber imidlertid, at mange af de SF-synspunkter, som jeg ikke når at berøre her i mit indlæg i dag, er bekendt fra tidligere debatter her i tinget.

Vi finder ikke, at der er mange overraskelser i udenrigsministerens redegørelse, og det finder vi i sig selv heller ikke overraskende. Det overrasker sikkert heller ikke nogen, at SF ikke er og aldrig bliver en del af det brede flertal for dansk udenrigspolitik, som udenrigsministeren taler om, så længe denne udenrigspolitik bygger på underlæggelse under EF og NATO.

Vi er enige med regeringen i, at nedrustningsforhandlingerne må fortsætte. De er livsnødvendige, og den nødvendighed bliver ikke mindre trods den brutale militære magtovertagelse i Polen, en magtovertagelse, som endnu en gang understreger, med hvor ringe ret Østeuropas ledende lag kalder deres samfund socialistiske. Uden demokrati har begrebet socialisme efter vores opfattelse ingen mening. Vi vil derfor fortsætte vores støtte til Østeuropas forfulgte demokratiske og socialistiske opposition, også ved, som de beder os om, at fortsætte kampen for den afspænding, som er nødvendig for reformbevægelsen i Østeuropa, og ved at afvise USAs og andre vestlige magters forsøg på at slå mønt på undertrykkelsen i Østeuropa i form af krav om øget oprustning.

Trægheden i nedrustningsforhandlingerne viser også, at afspændingen ikke bare kan overlades til supermagterne alene. Både de små og alliancefrie lande og mindre alliance-medlemmer bør aktivt spille en rolle for at lægge pres på stormagterne. Når Rumænien inden for Warszawapagten kan føre en selvstændig politik, kan bryde med oprustningsspiralen, så må Danmark også kunne gøre det i NATO. Men det vil flertallet her i folketinget netop ikke. Den selvstændighed, som vi priser, når den udvises af lande som

Rumænien, vover Danmark ikke selv at udvise.

Det seneste eksempel er den ukritiske tilslutning, vi har set til den vanvittige krig om Malvinerne, en tilslutning, som oven i købet er gået så vidt, at man har bøjet Romtraktaten og indført sanktioner imod Argentina. Denne krig er vanvittig, fordi Storbritannien nok kan vinde den militært, men aldrig politisk. Alle ved, at det første, man må gøre, når der er blevet slået tilstrækkelig mange unge mennesker ihjel og der er sænket for tilstrækkelig mange milliarder kroner militærmateriel ned på havets bund, er at forhandle om en britisk overdragelse af øerne.

Vores afsky for den argentinske militærejuntas forsøg på at aflede opmærksomheden fra undertrykkelsen i Argentina ved erobringen af Malvinerne må ikke få os til at glemme, at også den britiske regering bruger konflikten som et middel til at aflede opmærksomheden fra det håbløse økonomiske kaos, dens politik har ført Storbritannien ud i. Hvis man overhovedet kan sige noget godt om den krig, så er det vel udsigten til, at den, når den værste krigsbegejstring har lagt sig, vil føre til en svækkelse og forhåbenlig til et fald både for den argentinske junta og for Thatcherregeringen.

Regeringens underkastelse under NATO, hvor to medlemslandes våbenfabrikanter nu prøver deres produkter af på hinanden i Sydatlanten, kommer desværre også til udtryk i holdningen til udviklingen i Tyrkiet for så vidt angår NATO. Udviklingen frem imod et egentligt fast fascistisk styre i Tyrkiet synes ikke i NATO-sammenhæng at fremkalde andet end bekymring – ikke den eneste rimelige reaktion, hvis man et øjeblik skulle tage NATOs erklærede demokratiske målsætning alvorligt, nemlig at man meddelte Tyrkiet, at et fascistisk diktatur ikke har plads i en alliance med det officielle formål at forsvare demokratiet.

Spaniens optagelse i NATO hilses velkommen af den socialdemokratiske udenrigsminister, og socialdemokratiet var da også yderst aktivt i forsøgene på at haste sagen igennem i folketinget. Medens det danske socialdemokrati nu fejrer Spaniens optagelse, protesterer deres spanske søsterparti endnu en gang imod afgørelsen, som er tvunget hastigt igennem også i Spanien af en stadig svagere spansk højregering imod et klart befolk-